

Марко Ганчев

Как изчезнаха многоглавите
лами

Нищо че решавате задачи с хиксове и с разкриване на скоби. Никога няма да разкриете как изчезнаха многоглавите лами. Това не може го направи дори електронната машина.

Защото гледай сега. Ламята е имала девет глави, нали. Идва Юнакът с меч, който ще отсече последователно деветте ѝ глави. Обаче нали на мястото на всяка отсечена глава на ламята ѝ покарват три нови. Три по девет двайсет и седем. При първата сеч деветоглавата ламя става двайсет и седем-глава.

Юнакът, естествено, продължава да сече. На мястото на всяка отсечена глава порастват нови три, бълват огън из ноздрите си и тъй натаък. Или три по двайсет и седем равно на осемдесет и едно. Юнакът точи нови мечове и сече ли, сече. Нови глави на ламята никнат ли, никнат.

На Юнака може и да му е трудно да сече по-нататък, но и на нас няма да ни е лесно да умножаваме по три новите многобройни глави. Край няма да има. Юнакът ще си сече, а главите ще си се утroyават.

Добре, ама ламите изчезнаха и те като динозаврите. Как стана тая работа? Ето как.

Живот си живееше Деветоглавата ламя. Излегнала се беше в голямата долина между Рила и Витоша, където се събираха девет извора (днешният язовир „Искър“). Всеки ден от всяко село ѝ носеха по девет тлъсти овце, за да нахрани огромния си търбух. От всяка бензиностанция ѝ докарваха по девет варела бензин, за да бълва огън с ноздрите си. От деветте ручея утоляваше жаждата си. Нямахше за какво да се грижи Деветоглавата ламя.

Добре, ама една глава като няма за какво да мисли и да се грижи, из нея започват да се въртят разни глупости и простотии. Същото важи и за девет глави.

Като нямаха за какво да мислят главите на Ламята, започнаха да се карат помежду си коя е по-главна.

– Така де – подхвана едната глава. – Главата е главен орган на тялото. А ние като сме девет глави, коя е главната?

– Ами аз, коя? – каза съседката ѝ отляво.

– Брей, да имаш да вземаш! – извъртя люспеста шия към нея съседката ѝ отдясно. – Хайде де, ти си главна глава, а ние сме лукови глави.

Че като захванаха да пръхтят и останалите, като запреплитаха шии коя да бъде най-отгоре, като забълваха огън една срещу друга.

Не зная една откъде намери химически молив и си изписа с него на челото римската цифра I.

– Край! Аз съм Първа глава! – провикна се тя. – Ето, пише го черно

на бяло.

Другите се заоглеждаха и те за химически молив, но Първата глава вече предвидливо беше го глътнала.

– Аз съм Първа глава, ти си Втора глава, ти си Трета глава – командваше вече Първата глава.

Деветата глава клюмна отчаяна надолу. Ами че то да си девета глава на ламята е все едно като да си девета дупка на кавала.

Добре, ама нещата тутакси се измениха в нейна полза. Ако, разбира се, това би могло да се нарече така. Междувременно беше пристигнал Юнакът с меча. Коя глава да отсече първо? Да не седне да търси някаква номерация? Замахна с меча и отсече Деветата глава, защото бе най-ниско и с най-отпаднал боен дух.

На нейно място веднага покараха три нови глави. Вдигнаха гордо общата си шия и викнаха:

– Ние сме най-главните глави. Защото сме потомци на първата глава.

– На Деветата. Аз съм Първата – близна с език цифрата I върху челото си Първата глава.

– Самозванка! Сама си написала това с химически молив! – викнаха в един глас трите нови глави и блъвнаха огън върху Първата с шестте си ноздри едновременно. – Сега ние сме Първите глави, защото сме потомци на първата отрязана глава. Тя е първа по заслуги, а не по химически молив като тебе. Тя е била истинската Първа глава!

Една глава срещу три глави не може да излезе наглава. Бившата Първа глава отстъпи и клюмна. Още повече че Юнакът бе отрязал втора глава – бившата пета. На нейно място бяха изникнали нови три глави, та вече се водеше борба не за първото място, а за второто.

Сметката се обърка още повече, когато Юнакът отсече една от новите три глави, които бяха наследници на бившата Пета глава, отрязана втора поред. Нейните нови три наследнички също претендираха, че трябва да заемат второто място, тъй като баба им е била отрязана втора.

Юнакът сечеше ли, сечеше. Нови стотици глави се вкопчваха една в друга и спореха ту за петото, ту за третото, ту за първото място, макар че никоя вече не можеше да докаже коя е била прабаба ѝ.

Юнакът, разбира се, сечеше, без да спазва някакъв ред. Споровете за първенството се усложняваха до немай-къде. Не им се виждаше края. Но и на сечта не се виждаше.

Добре, че Юнакът по едно време поспря, за да избърше с кърпа потното си чело. Като се извърна към туловището на Ламята, що да

види? То изпостаяло, отслабнало, та чак изсъхнало. Не ламя, а жив чироз. Главите, увлечени в разправиите си за първенство, бяха забравили да хранят тялото.

– Какво съм се захванал аз да сека тия глупави глави! – тупна се по челото Юнакът. – Нека да бълват огън и жупел една срещу друга, пък аз да взема да смета бившето чудовище ей там в големия дол.

Захвърли Юнакът меча, грабна метла и лопата и сбута останките на Ламята надолу в Искъра.

Главите още продължаваха да съскат една срещу друга коя е главна глава на Ламята. А то вече отдавна нямаше Ламя.

Така изчезнаха многоглавите лами.

КРАЙ

© Марко Ганчев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9192>]